

РЕШЕНИЕ

№ 10255

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 04.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1584** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл. 145 и следващите от АПК във вр. с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Делото е образувано по жалба от дата 12.02.2024г., подадена от Ц. И. М., с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], срещу Заповед № Н-066/26.01.2024г. на главния секретар на Министерски съвет, връчена на дата 30.01.2024г., в частта за определеното възнаграждение за длъжността "главен правителствен процесуален агент" с ранг I младши, в Дирекция "Координация по въпросите на Европейския съюз" в Администрацията на Министерски съвет (А.), с ниво на основната месечна заплата - 11, степен на основната месечна заплата - 1, и основна месечна заплата 2282 лв. както е уточнена допълнително.

Иска се от съда да отмени заповедта в оспорената част и съдът да задължи ответника да издаде нова заповед за следното:

1. Оспорващата да бъде преназначена от длъжност началник отдел ПЕСППСЕС в дирекция МППЕС на МВнР, заемана на основание чл. 82а от ЗДСл на длъжност "главен правителствен процесуален агент" в Дирекция К. на А.
2. На оспорващата да бъде определена степен на основната месечна заплата 3, основна месечна заплата – в среден размер за степента и конкретно възнаграждение в размер на 2970 лв.

Оспорващата претендира незаконосъобразност на заповедта поради нарушаване на забраната за дискриминация по чл.14, ал.1 от ЗЗДискр и чл.4 от Рамково споразумение за срочната работа, поради допуснато нарушение на принципа за равен

труд равно заплащане, на основание, освен, че не е взета предвид заемащата длъжност по срочно правоотношение към датата на преназначаването и професионалния и опит и квалификация към момента на преназначаването ѝ в Министерски съвет – придобитото образование и юридическа правоспособност, професионален опит 12 години и 11 месеца, което се установявало от представените към жалбата писмени доказателства. Въз основа на него счита, че основната ѝ месечна заплата следва да бъде определена в рамките на степен 3 по чл.9 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. Оспорващата излага в своите становища до съда подробни правни и фактически основания за незаконосъобразност на оспорената заповед, а именно:

1. Със Заповед № Т-343/07.05.2015г. оспорващата е назначена на длъжност „старши експерт“ в отдел „Право на ЕС и процесуално представителство пред Съда на ЕС“, Дирекция „Международно право и право на ЕС“ към Министерството на външните работи. Последователно в годините въз основа на годишни атестации е повишавана в длъжност, като със Заповед № Т-1874/19.07.2021г. е назначена на длъжност „главен правителствен процесуален агент“ с основна месечна заплата 1 832,00лв., повишена последно със Заповед № Т-1683/19.12.2022г. на 2 282,00лв. Със Заповед № Т-3/03.01.2023г. на основание чл.82а, ЗДСл е назначена да изпълнява длъжността „началник на отдел“ до завръщането на титуляра на длъжността (Л. 3.) или до изтичането на 4г. На основание пар.38 и 39 от ПМС №219/08.11.2023г. за изменение на Устройствения правилник на Министерство на външните работи, и пар. 8, т.2 от ПЗР на ПМС №335/20.12.2023г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация, дейността по процесуално представителство пред Съда на ЕС, преминава от Министерство на външните работи към дирекция „Координация по въпросите на ЕС“ в Администрацията на Министерски съвет, считано от 01.02.2024г. и при условията на чл.87а ЗДСл. В жалбата са описани процесуални действия, свързани с връчването на заповедта за преназначаването ѝ на главния секретар и първоначални откази да подпише заповедта, както и оспорванията, направени от нея пред длъжностни лица от Администрацията на Министерски съвет. Изтъква, че на нея не е предложено да подпише съгласие да бъде преназначена от длъжност „началник отдел“ на длъжност главен правителствен процесуален агент“ в Администрацията на Министерски съвет. След разговори, на 30.01.2024г. подписала оспорената по делото заповед, като отбелязала в същата, че се съгласявала да бъде преназначена на длъжност „главен правителствен процесуален агент“, но счита за незаконосъобразно определеното възнаграждение, посочено в нея.

Оспорващата излага следните правни съображения в обобщение:

1. Заповедта по чл.82а ЗДСЛ за назначаването ѝ на длъжност „началник отдел“ не е отменена, поради това възнаграждението ѝ не било актуализирано от Министерството на външните работи въз основа на чл.13, ал.5 от Вътрешните правила за работната заплата в същото министерство, през 2023г. възнаграждението ѝ било актуализирано с 400 лв., но за длъжността „началник отдел“.

2. При преназначаването на М. в Администрацията на Министерски съвет било взето неактуализираното ѝ възнаграждение за длъжността „главен правителствен процесуален агент“ от Министерството на външните работи. С посоченото – с издаването на оспорената заповед, счита допуснато нарушение на ПМС 219/08.11.2023г., като е приложил пар. 38, ал.2 от същото по различен начин спрямо

М. в сравнение с всички други служители от бившия отдел при Министерство на външните работи, така я дискриминира в нарушение на чл.14 от Закона за защита от дискриминация – работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв труд.

3.Като правен довод в жалбата е изтъкнато, че един от основните принципи по правото на ЕС, изведен в постоянната практика Съда на ЕС е принципът на равно третиране. Той изисквал да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако това третиране не е обективно обосновано. Счита, че правото и свободата на работодателя (има предвид органа по назначаването) да изменя служебните правоотношения на служителите в хипотезата на чл.87а ЗДСл, не оправдава разликата в третирането, извършено спрямо М. както от Администрацията на Министерство на външните работи, така и от Администрацията на Министерски съвет.

3.Твърдението за нарушение на забраната за дискриминация по чл.14 ЗЗДискр оспорващата обосновава и със следното:

3.1 Оспорващата М. и Л. З. били назначени на една и съща длъжност „главен правителствен процесуален агент“ в Дирекция „Координация по въпросите на ЕС“ в А., с еднакви отговорности и задължения, съобразно длъжностните характеристики; идентично притежавали еднаква степен на образование, квалификация и трудов стаж. Определено е различно възнаграждение – на З. в размер на 3 328,00 лв. а на М. в размер на 2 280,00лв. При тези данни изтъква, че признакът, въз основа на който е дискриминирана е, че е заемала длъжността не като титуляр, а на основание чл.82а ЗДСл.

3.2.Г-н Р. С. и г-жа С. Р., заемащи по-ниски длъжности съгласно класификатора, в държавната администрация – „старши правителствен процесуален агент“ са с възнаграждения в размер на 2 200,00 лв. , а възнаграждението на М. – 2 280,00лв.

3.3.В становище, представено в о.с.з. от 03.06.2024г. оспорващата се позовава на публикуван Анализ на Министерски съвет за преодоляване на диспропорциите на служителите в държавната администрация, публикуван на електронен адрес www.gov.bg/files/common/A..pdf. Посочва следното: нормативните актове за възнагражденията в държавната администрация; диспропорцията в нивото на заплащане на едни и същи длъжности поради незаконосъобразен подход за определяне на нови размери на индивидуални основни месечни работни заплати, който не почивал на обективни критерии. Въз основа на анализа счита за установена разлика в размера на основните заплати на служителите, притежаващи еднакво длъжностно ниво, квалификацията и професионален опит, в една и съща администрация. Позовава се на конкретни части от Анализа – таблица 7 на стр. 39, в която били посочени разликите между минималните и максималните основни месечни заплати по нива в А. и министерствата. Заеманата от оспорващата длъжност „главен правителствен процесуален агент“ попадала в експертно ниво 1Б, средната заплата е определена в размер на 3263 лв. Видно било също – стр. 41 от Анализа, че в Министерство на външните работи, средните заплати са с 82,77% по-ниски от средните, а в А. – 106,28% по-високи от останалите. Това било показателно, че ниският размер на основната заплата на оспорващата от МВнР, който бил запазен, вместо да бъде приравнен със заплатите в А. за нейното длъжностно ниво, грубо нарушава правилата за възнаграждение за равностоеен труд. На основание изложеното твърди, че „работодателят“ на М. е нарушил чл. 14 ЗЗДискр, и не само спрямо неравното третиране на нея и Л. З., по признак лично положение вр. чл.82 ЗДСл, но е

нарушил чл.14, ал.1 ЗЗДискр спрямо М. и останалите служители от дирекция К., които заемат длъжност държавен експерт с длъжностно ниво 1Б, степен 3 на основна заплата, по признак лично положение, а именно в качеството на служител, който е нов в А., преназначен от МВнР.

3.4. Аргументира се и с предвиденото по чл.9а от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация (НЗСДА), приет във връзка с Анализа, която разпорежда препраща към чл.9 от Наредбата за заплащането на служителите, които не постъпват за първи път в съответната административна структура при определяне на размера на индивидуална основна месечна заплата, в случай, че е по-благоприятно. Във връзка с констатираната диспропорция в заплащането, се позова и на Постановление №79/03.04.2024г. на МС, с което на основание чл.1, т.1 и чл.2, ал.1 от същото, на служителите в държавната администрация се определят нови размери на индивидуалните основни месечни заплати, конкретно за длъжностно ниво 1Б – сумата на увеличението е 255 лв., считано от 01.01.2024г. Със Заповед № Н-892/16.05.2024г. на министър- председателя, на оспорващата е определен нов размер на ИОМЗ считано от 01.02.2024г.- в размер на 2 573лв. и ниво на основната заплата 2.

3.5.Оспорващата заяви, че не може да представи доказателства за актуалният размер на възнаграждението ѝ за длъжността „главен правителствен процесуален агент“ в МВнР, тъй като към момента на преназначаването е изпълнявала длъжността началник отдел. С оглед отхвърленото искане от съда за конституиране на МВнР като ответник, оспорващата посочва, че претенцията ѝ за неактуализиран размер на заплатата ѝ в МВнР се явявала неотнормирана към настоящия спор. Уточнява, че тази претенция се основавала единствено на Вътрешни правила за работната заплата в МВнР – чл.13, ал.1 и ал.5 от тези правила. Съгласно чл.13, ал.5 от Вътрешните правила, на служителите, временно преназначени в същата администрация, на основание чл.82а от ЗДСл, при определяне на нов размер на ИОМЗ по чл.11, ал.1, т.1 , се определя и нов размер на основната месечна заплата и за предишната длъжност по чл. 82а, ал.2 от ЗДСл. Такъв размер не е определен, съгласява се с довода на ответника, че последният не носи отговорност за начина на формиране на заплатите в МВнР, но не се съгласява с довода, че следва да пренесе данните от Заповед № Т-1683/19.12.2022г. на МВнР в оспорената по делото заповед.

3.6. Възраженията на ответника, свързани с предвиденото по бюджета не оправдавали незаконосъобразното определяне на месечното ѝ възнаграждение, по чл. 87а ЗДСЛ, новият орган по назначаването имал законово задължение да определи възнаграждението ѝ в съответствие с приложимите законови разпоредби, конкретно по приложимостта на чл.9 НЗСДА посочва и следното:-изразът "постъпват за първи път в съответната административна структура" използван в тази разпоредба, не можело да се тълкува нито в смисъл, че се отнася само за назначени за пръв път служители в държавната администрация, нито , че се отнася само до новоназначени служители с изрично прекратено предходно служебно правоотношение.

3.7. Излага съображения и аргументи за изискванията на чл.14 и чл.4, ал.1 от ЗЗДискр, позовава се на съдебна практика, в това число на чл.157, пар.1 от Договора за функционирането на ЕС (ДФЕС). Също аргументира незаконосъобразност на оспорената заповед и с чл.4 от Р. решение за срочна работа, и даденото тълкуване от Съда на ЕС - в писмени бележки на л. 168 от делото, конкретно относно следното:

Директива 1999/70 /ЕО относно Рамково споразумение за срочна работа, била

въведена в българското законодателство чрез КТ. Пзовава се на даденото тълкуване от СЕС по съединени дела C-302/11 - C-305/11 - прилага се за всички работници, полагащи труд срещу възнаграждение в рамките на възникнало срочно трудово правоотношение; придобиването на качеството на работници по постоянни трудови договори, не изключва възможността при определени обстоятелства, те да се позават на принципа на недопускане на дискриминация, установен в клауза 4 от Р. споразумение (така т. 37 от решението по дело C1251/11 и др. цитирани); пзовава се на приетото от СЕС, че клауза 4 на Рамково споразумение е безусловна и достатъчно точна, поради което частноправните субекти могат да се позават на нея срещу държавата пред националния съд, считано от датата, на която е изтекъл определеният на държавите-членки срок за транспониране на Директива 1999/70 (в този смисъл т. 56 от решението по дело C- 177/10 и други). Също се пзовава и на т. 64 от последното решение - посочената клауза в точка 1 въвежда забрана работниците по срочни трудови договори да се третират по по-неблагоприятен начин по отношение на условията за наемане на работа спрямо работниците на постоянни трудови договори, които се намират в сходно положение , само защото работят по срочен договор, освен ако различното третиране не е оправдано от обективни причини.

Със заповед № Т-87/30.01.2025г., оспорващата отново е преназначена в Министерство на външните работи на длъжност "главен правителствен процесуален агент" с ранг I младши, степен на основната ѝ месечна заплата 2 и индивидуална месечна заплата 2 537,00 лв. , която заповед е издадена от министъра на външните работи.

В ход по същество оспорващата поддържа всички доводи и становища, изразени по делото, в това число счита, че ответникът е признал неправилно определена степен на основната ѝ заплата, но поддържа също неправилност на определената ѝ степен 2 на основната ѝ заплата, тази степен била определена въз основа на Анализа на МС за диспропорциите в държавната администрация, поддържа, че коректната степен е 3-та, а в случай, че е била определена 3-та степен, възнаграждението ѝ следвало да се повиши с още 250 лв.

Ответникът - главен секретар на Министерски съвет, чрез юрк. М., оспори жалбата изцяло по следните подробно изложени мотиви от фактическо и правно естество, в това число на първо място изтъква основания за недопустимост на оспорването, и второ - неоснователност на жалбата.

Счита недопустимост на жалбата по аргументи от чл.87а ЗДСЛ вр. параграфи 38 и 39 ПЗР на ПМС 219/08.11.2023г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на МВнР и пар.8, т.2 ПЗР на МПС 335/20.12.2023г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация, въз основа на които е М. и други още 9 служители от МВнР са преназначени в А.. На основание чл.87а ЗДСл счита, че се предвижда запазване на служебното правоотношение, а не заеманата длъжност, преценката на кои длъжности да преназначи служителите при преминаване на дейност е на органа по назначаването, която е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол- Определения по адм.д. 12064/2014г., 7183/2015г. на ВАС. В конкретния случай такава преценка е направена, а предвид обстоятелството, че няма обособени отдели, видно то длъжностното разписание на Дирекция К. в А., промяната на служебните правоотношения на служителите от МВнР е настъпила по силата на изменения в нормативната уредба. С нарочно писмо на З., заемала длъжността началник отдел в МВнР е предложено да заеме по-ниска длъжност и същата е приела. След като длъжността "началник отдел"

не е запазена като система от функции, задължения и изисквания, не е било възможно М. да бъде преназначена на такава длъжност и която заемала временно, по която причина М. е преназначена на титулярната си длъжност.

Ответникът се позовава и на Определение № 8388/07.07.2015г по адм.д. 7183/2015г. на 5-чл. състав на ВАС, според което - преназначаването при по-неблагоприятни условия за държавния служител, например за новата длъжност е определен по-нисък размер на основната месечна заплата, не обосновава право на жалба срещу заповедта.

Оспорва жалбата като неоснователна, с доводи, че предвиденото преминаване на служителите, осъществяващи функциите по и във връзка с процесуалното представителство пред Съда на ЕС в А. при условията и по реда на чл. 87а ЗДСл, е извършено въз основа на утвърдено длъжностно щатно разписание считано от 01.02.2024г., в което са предвидени длъжностите на преназначените служители. Пзовава се на уредбата на бюджетните взаимоотношения по чл. 9, ал.6 от ПМС 67/14.04.2010г. - при компенсирани промени на числеността на персонала между разпоредители с бюджет - прехвърляли се и съответните средства за персонал, както и за необходимите средства за издръжка, в която връзка изтъква сумите, с които ще се намали, съответно ,увеличи бюджета на МВнР и А.. Изтъква, че сумата, която МВнР е отчислило от бюджета за 2024 била по-малка от необходимите средства за издръжка на служителите, преминавали от посоченото министерство в А..

Обсъжда хипотезите по чл.67, ал.5 ЗДСл и чл.11, ал. 2 от НЗСДА, но счита, че в нито една от тях не попада оспорващата и не съществувала правна възможност за запазване на възнаграждението, което е получавала за заеманата временно длъжност, идентично и останалите служители, поради което не била третирана неравностойно спрямо останалите служители. Изтъква се и довод, че възнаграждението за заеманата по заместване длъжност е определено временно и за периода на срочното преназначаване. Към датата на преминаване на служителите от МВнР в А. не съществувала правната възможност да бъде определено друго възнаграждение.

Във връзка с доводите на оспорващата за професионален стаж и промяна на степента на основната заплата от 1-ва на 2-ра степен, ответникът излага следното:

1.Претендира се, че в конкретния случай е извършено "преназначаване с параметрите на съществуващото служебно правоотношение на държавните служители", т.е. заемана длъжност, ранг, степен и размер на заплата, определени от изпращащата администрация до момента на преминаването. Именно и защото не е ново назначаване, не се прилагал чл. 9 от НЗСДА, и не се преценява наличието на професионален опит за определяне на степен на заплата, "с презумпцията, че в изпращащата

администрация законодателството е било приложено правилно".

2.Изтъква и като довод, че оспорващата не е реагирала на невярно определената степен на заплата - 1 вместо 2 в Заповед № Т-1683/19.12.2022г. на постоянния секретар на МВнР, предоставена в А. и автоматично пренесена в оспорената заповед. Оспорващата не е подала заявление, нито жалба до съда. Не означавало, че дори и степента да е определена коректно, то размерът на заплатата би бил по-висок, като се позовава на минималните и максималните размери на заплатите и в двете степени и на възможността и при по-високата степен да бъде определен от органа по назначаване идентичен размер. Считано от 01.02.2024г., на М. със Заповед № Н-892/16.05.2024г. заплатата на М. е преминала в степен 2, а ИРОМЗ е определен на 2 537 лв., с което отпадал спора относно степента на заплатата.

3. Изтъква, че не се оспорва наличието на професионален опит на М., въпреки, че в служебното ѝ досие липсвали доказателства за стажа преди назначаването ѝ в МВнР. Представянето на документи за професионален опит от 12 г. ,8 месеца и 22 дни професионален опит към 01.02.2024г. не водело до промяна в степента на заплатата, поради неприложимост на чл.9 от НЗСДА. Изтъква, че до промяната на ЗДСл от 01.07.2012г. на държавните служители е изплащано допълнително възнаграждение за прослужено време и всяка година стаж имала значение. При действието на НЗСДА - професионалният опит се изчислявал при назначаването за да се определят степените по чл.9 от Наредбата и след това при преназначаване на по-висока длъжност. Заплатата на М. в размер на 2 537 лв. от 01.02.2024г. отговаряла на двата диапазона - между минималните и максималните размер за заплати в степени 2 и 3 в НЗСДА(за степен 2 - от 933 до 3100лв., а за степен 3 - от 933 до 3500лв.)

4.Прави анализ на заеманите длъжности от М. и З. и изтъква, че разликите във възнаграждението им произтичат от : продължителността на работа в МВнР - З. от 2011г., а М. от 2015г.; от заеманите длъжности като държавен служител - З. от 2014, а М. от 2015г. ; З. е заемала длъжността началник около 2 г., а М. - 1г. и 1 м. ; конкретните размери на ИОМЗ са определяни от органа по назначаване в МВнР и ответникът в производството няма отношение към начина на определянето им. З. и М. не полагали еднакъв труд поради заемани различни длъжности за времето от постъпване в МВнР, което обуславяло и разликите в заплатите им. След 01.02.2024г. двете служителки заемали еднакви длъжности, но отново не полагали равен труд, З. била в отпуск за отглеждане на дете, а не заплата. Счита за неоснователно и недоказано твърдението на М. за проявена дискриминация спрямо нея.

По делото са приети доказателствата, представени от двете страни.

Административен съд София- град, по правния спор на заявеното основание за незаконосъобразност и като обсъди доказателствата по делото, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата и съдебното производство по делото.

Съгласно чл.73 ЗЗДискр всяко лице, чиито права са засегнати от административен акт, издаден в нарушение на този или други закони, уреждащи равенство в третирането, може да го обжалва пред съда по реда на АПК. Противоречието с материалноправни разпоредби е основание за отмяна на административния акт като незаконосъобразен по чл. 146, т. 4 от АПК, а в хипотезата по чл. чл.73 ЗЗДискр се изисква да бъде установено нарушение на ЗЗДискр или на други закони, уреждащи равенство в третирането, което нарушение е основание за отмяна на административния акт по реда на АПК. Установените изисквания, които оспорващата претендира, че са нарушени по ЗДСл и Р. споразумение за срочна работа, следва да уреждат именно въпроси, свързани със спазване на забраната по чл.14, ал.1 ЗЗДискр. Само в този случай оспорването на основание нарушение на принципа за равно третиране, ще бъде основание за отмяна на заповедта.

Настоящият съд намира, че е компетентен да разгледа жалбата по делото на основание чл. 73 от ЗЗДискр. В този смисъл е Определение № 10273 от 11.10.2021 г. по адм. д. № 9776/2021 г., V отд. на ВАС, в мотивите на което е възприето следното:

"Оплакванията за неравно третиране по защитен признак са направени в производство по оспорване на конкретен административен акт. Жалбоподателката твърди незаконосъобразност на оспорената заповед и на основание неравно третиране и иска отмяната ѝ. Налице е хипотезата на чл. 73 от Закона за защита от дискриминация, съгласно която всяко лице, чиито права са засегнати от административен акт, издаден в нарушение на този или други закони, уреждащи равенство в третирането, може да го обжалва пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В този случай АС е компетентен да разгледа оспорването срещу заповедта и да провери и дали същата не е издадена и в нарушение на материалноправните норми на ЗЗДискр. и съдържащите се в него забрани за по-неблагоприятно третиране. "

Видно от съдържанието на оспорената заповед, в същата не се съдържа указание за оспорването ѝ - срок и съд. В този случай е приложим срокът по чл.140, ал.1 АПК - предвидено в закона удължаване на сроковете за оспорване при нередовно съобщаване. Съгласно посочената разпоредба, когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване

не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца. Въз основа на представените доказателства по преписката към момента, следва да се приеме, че е приложим срокът за оспорване на процесната заповед пред съда на основание чл.140, ал.1 АПК, който е спазен, предвид подаването на жалбата до съда на дата 12.02.2024г. и дори само датата на издаване на оспорената заповед, предвид обстоятелството, че процесната заповед е връчена на дата 30.01.2024г. на оспорващата.

Предвид на изложеното, жалбата по делото е процесуално допустима, а искането на ответника за прекратяване на съдебното производство по делото съдът приема за неоснователно, в това число, цитираната съдебна практика Определение № 5030/05.05.2015г. по адм.д. 12064/2014г. на V-то отделение на ВАС и Определение № 8388/07.07.2015г. по адм.д. 7183/2015г., 5 членен състав на ВАС- във връзка с чл.87а ЗДСл , не е приложима, доколкото няма спор за длъжността, на която М. следва да бъде преназначена в Администрацията на Министерски съвет - "главен правителствен процесуален агент".

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Оспорващата е заемала длъжност „главен правителствен процесуален агент“ в МВнР по силата на Заповед № Т-1683/19.07.2021г., а със Заповед № Т-1683/19.12.2022г. възнаграждението за длъжността е определено в размер на 2282,00лв. от органа по назначаването на държавните служители в МВнР. Със заповед №Т-3/03.01.2023г. на основание чл.82а ЗДСл, М. е преназначена на длъжност „началник отдел“ Право на Европейския съюз и процесуално представителство пред Съда на Европейския съюз до завръщането от отпуск на титуляра на длъжността - Л. З. или до изтичането на срок от 4 години.

М. е заемала длъжността „главен правителствен процесуален агент“ в МВнР с присъден ранг **II младши**, но с оспорената по делото заповед е назначена на същата длъжност в **А. с ранг I младши**, без данни орган по назначаването в МВнР да е издал заповед за повишаването ѝ в ранг. Твърдението на ответника, Заповед № Т-1683/19.12.2022г. на органа по назначаването при МВнР е дублирана с процесната заповед, следователно, е невярно.

Следователно, с оспорената по делото заповед, **М. е повишена в ранг при преназначаването ѝ от ранг II младши на ранг I младши**, като са запазени всички останали елементи, касаещи възнаграждението ѝ за длъжността „главен правителствен процесуален агент“ в МВнР: ниво на основната месечна заплата – 11, степен на основната месечна заплата – 1; основна месечна заплата -2282, т.е. както са определени със Заповед №

Т-1683/19.12.2022г. от органа по назначаването на държавните служители в МВнР.

С изменение на процесната заповед от органа по назначаването и считано от 01.02.2024г., е изменена степеня на основна заплата, определена с процесната заповед на 2 степен. Тази степен оспорващата също счита за незаконосъобразна, като претендира полагаща ѝ се 3 (трета) степен на основна месечна заплата. Със заповед № Т-87/30.01.2025г. на министъра на външните работи, отново на основание чл.87а ЗДСл, М. е преназначена от длъжността "главен правителствен процесуален агент" на същата длъжност в МВнР, с ранг I младши, при запазване на степеня на основна заплата - 2 и основна месечна заплата 2 537,00 лв.

С изключение на по-високия ранг на М., при преназначаване на всички останали служители, посочени в жалбата, Л. З. (преназначена на по-ниска длъжност с нейно съгласие) Р. С. и С. Р. - последните на длъжност "старши правителствен процесуален агент", са запазени ранговете им, ниво на основна заплата, степен на основна заплата и основна месечна заплата – видно от заповедите за длъжностите им, заемани в министерството на външните работи и в министерски съвет. Със заповедите за преназначаване в Министерски съвет са запазени основните им месечни заплати - на З. 3328,00лв., на С. и Р. 2200,00лв., запазена е и заплата на М. – 2280 лв. Следователно, по отношение на никой от тях не е приложен нито чл. 9 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация нито чл.10 от Вътрешните правила за работната заплата в Министерски съвет.

По претенцията за неравно третиране във връзка с длъжността, от която М. е преназначена с оспорената заповед, съдът съобрази следното:

Нормата на чл. 82а, ал.1 от ЗДСл предвижда, че в случаите, когато е налице писмено съгласие на държавния служител, той може да бъде преназначен за срок не по-дълъг от 4 години на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на минималните и специфичните изисквания за нейното заемане. Разпоредбата на, ал. 2 от същия член регламентира, че след изтичане на срока по ал. 1, държавният служител заема предишната си длъжност, като, в случай че последната е съкратена, му се предлага друга равностойна на нея длъжност по служебно правоотношение в същата администрация. Регламентирания в нормата срок от "до 4 години" е неопределен, определена е само максималната му продължителност, поради което прекратяването на временното преназначаване преди изтичането му, попада в условията на оперативна самостоятелност. При тази хипотеза не е налице едностранно изменение

на служебното правоотношение по смисъла на чл. 81 от ЗДСл - в този смисъл Решение № 2084 от 13.02.2019 г. по адм. д. № 7003/2018 г., V отд. на ВАС.

Както следва от цитираните определения от ответника в писмения отговор на жалбата - Определение № 5030/05.05.2015г. по адм.д. 12064/2014г. на V-то отделение на ВАС и Определение № 8388/07.07.2015г. по адм.д. 7183/2015г., 5 членен състав на ВАС, разпоредбата на чл. 87а ЗДСл предвижда запазване на служебното правоотношение, а не на заеманата в закритата администрация длъжност, преценката на органа по назначаването в кои структури и на какви длъжности в администрацията - правоприемник да назначи служителите, е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол, като със заповедта за преназначаване се определя позицията, която ще заеме служителят в новата администрация и условията на служебното правоотношение.

По силата на приетите изменения с ПМС 219/2023г. и конкретно чл. 73 от Устройствения правилник на Министерски съвет и неговата администрация, в структурата на Дирекция К. не се предвижда създаване на нов отдел за служителите, които преминават от Министерството на външните работи. Следователно, длъжността „началник отдел“, на която временно е назначена М. в Министерство на външните работи, престава да съществува считано от 01.02.2024г. Действието на заповедта за временното преназначаване на М. по заместване е било преустановено по силата на измененията, приети с ПМС 219/2023г., считано от 01.02.2024г. На основание чл.82а, ал.2 ЗДСл е възстановена на заеманата преди преназначаването длъжност или считано от 01.02.2024г. М. се възстановява на длъжността „главен правителствен процесуален агент“ в МВнР и от същата дата с оспорената по делото Заповед се преназначава на същата длъжност в Дирекция К. на Министерски съвет.

По тези съображения, М. правилно е преназначена от длъжността „главен правителствен процесуален агент“ в А. с оспорената заповед, на която към дата 01.02.2024г. същата се възстановява и заема в министерство на външните работи“. Безпредметно е същата да подписва съгласие за преназначаването ѝ на същата длъжност в новата администрация и поради това по този въпрос не може да се счита, че е налице неравно третиране и по признак временно заемане на длъжността – не като титуляр, в сравнение с титуляра З.. Не е налице неравно третиране по признак заемана една и съща длъжност към датата на преназначаването - съответно по сребно и безсрочно правоотношение. Обратното, по силата на предвидените изменения в структурата на МВнР към 01.02.2024г. и

двете заемат длъжности по безсрочно правоотношение при преназначаването им в А..

Следователно, искането да бъде изменена заповедта за преназначаването ѝ от длъжност, която не заема на 01.02.2024г. – „началник отдел“ в МВнР на длъжността "главен правителствен процесуален агент" в А. е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

По претенцията за нарушение на принципа по чл.14, ал.1 ЗЗДискр с издаването на оспорената заповед съдът съобрази следното:

Относима е хипотезата по чл.87а ЗДСл "преминаване на дейност от една администрация в друга", като служебните правоотношения на служителите от фактически закрития отдел ПЕСППСЕС при МВнР, с изключение на длъжността „началник отдел“, се запазват по силата на приетите изменения – преминаването на функциите, свързани с процесуалното представителство пред Съда на ЕС към Министерски съвет, ведно със служителите, които са ги изпълнявали до промяната в МВнР. Доколкото процесуалното представителство се осъществява от служители на длъжност "процесуален правителствен агент", то органът по назначаването е запазил и заеманите такива длъжности на служителите. Органът по чл.87а ЗДСл, доколкото издава заповед за преназначаване на длъжност в новата администрация, не е освободен от задължението да спазва задължението по чл.14, ал.1 ЗЗДискр и определи в съответствие с чл.67, ал.4 ЗДСл индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител като отчете нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Обратното, както следва и от цитираната съдебна практика от ответника, в хипотезите по чл. 87а ЗДСл в рамките на неговата оперативна самостоятелност е да определи длъжността при преназначаването и индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, но тази разпоредба него освобождава от задължението да спазва правилата и принципите за определянето на възнаграждението, установени с оглед защитата от дискриминация.

Посочените задължения не са спазени при издаването на процесната заповед, предвид следното:

1) По твърдението, че М. и З. имат еднаква квалификация, отговорности и задължения, както и професионален опит към датата на преназначаване в А., видно от изготвена справка за двете от служебните им досиета, представена от ответника - л. 344 от делото, се установява следното:

- З. е назначена по служебно правоотношение в ЗМВнР със Заповед № Т-1403/21.05.2014г., считано от 26.05.2014г. на длъжност "старши експерт", преди това е заемала длъжност по трудово правоотношение от

21.12.2011г. в същото министерство. За правителствен процесуален агент е назначена със заповед от 06.10.2015г. , последователно повишена в длъжност старши и главен правителствен процесуален агент (от 21.03.2018г.), периодично е заемала длъжността - началник отдел срочно, а от 13.09.2022г. - началник отдел като титуляр, от 03.01.2023г. - в отпуск по майчинство. Стажът и за заеманите длъжности по служебно правоотношение е 8 г. 7 месеца и 12 дни (считано от 21.05.2014г. до 03.01.2023г.) в МВнР.

-М. е назначена със Заповед № Т-343/07.05.2015г. на длъжност старши експерт, и за правителствен процесуален агент със Заповед № Т-1686/25.04.2017г. последователно за старши и за главен - Със Заповед № Т-1874/19.07.2021г. и със Заповед № Т-3/03.01.2023г. - за началник отдел по чл.82а ЗДСл (с възнаграждение 2 970лв. за последната длъжност), която заема до 31.01.2024г. или има общ служебен стаж към датата на преназначаването в А. - 8 г., 8 месеца и 24 дни в МВнР.

Следователно, М. има еднакъв стаж със З. по служебно правоотношение със З. като краен резултат в МВнР. З. обаче има по-висок ранг за длъжността - V старши, а М. II младши, в МВнР към датата на преназначаването им. Съгласно чл. 73, ал.1 ЗДСл, рангът е израз на професионалната квалификация на държавния служител като израз от съвкупност от знания и умения, необходими за качествено изпълнение на длъжността.

През времето, през което М. е изпълнявала срочно длъжността „началник отдел“ в МВнР, не са изменяни елементите, касаещи работната ѝ заплата за основното служебно правоотношение -"главен правителствен процесуален агент". Съгласно чл.13, ал.5 от Вътрешните правила за работна заплата в МВнР, на служителите, временно преназначени в същата администрация, на основание чл.82а от ЗДСл, при определяне на нов размер на индивидуалната основна месечна работна заплата по чл.11, ал.1, т.1 , се определя и нов размер на основната месечна заплата и за предишната длъжност по чл. 82а, ал.2 от ЗДСл. Органът по назначаването ѝ в МВнР на основание на посочената разпоредба е единствено компетентен да определи нов размер на основната ѝ месечна заплата и за основното ѝ служебно правоотношение за длъжността „главен правителствен агент“, за времето до 01.02.2024г. включително, както следва от чл. 67, ал.4 ЗДСл. Не е спорно, че не е определян нов размер на основното ѝ възнаграждение за длъжността, на която е титуляр - „главен правителствен процесуален агент“, по реда и на основание чл. 13, ал.5 от Вътрешните правила за работната заплата в МВнР. М. не е оспорвала бездействието на органа по назначаване ѝ в министерството. Така

последната актуална заплата за длъжността ѝ „главен правителствен процесуален агент“ е определена със Заповед № Т-1683/19.12.2022г. на постоянния секретар при МВнР. Действително, както претендира М., към дата 01.02.2024г. нивото на възнаграждението ѝ по тази заповед не отчита времето, през което е заемала длъжността като „началник отдел“ по срочно правоотношение.

Служителят Л. З. и М. са назначени на еднаква длъжност в А., съответно с рангове V старши и I младши, видно от представеното длъжностно разписание на А., което се потвърждава и от ответника – в писмения отговор на жалбата, конкретно л. 98 от делото. Към датата на преназначаването само двете са заемали длъжността в степен „главен“, в степен старши на длъжността са назначени само две лица – Р. и С.. При преназначаването на З. на длъжността в А. със заповед на ответника, считано от 01.02.2024г. е определено ниво на основна месечна заплата 11, степен на основна месечна заплата 3, размер на заплата – 3328 лв., идентични с определените ѝ със Заповед № Т-1564/19.12.2022г. на органа по назначаването при Министерство на външните работи. При преназначаването в А., за М. е взето предвид определеното ѝ възнаграждение от същата дата на органа по назначаването в МВнР – Заповед № Т-1683/19.12.2022г. Двете обаче не са в сходно положение, тъй като след тази дата за разлика от З., М. е полагала труд по срочно служебно правоотношение – от 03.01.2023г. до 31.01.2024г., а З. е в отпуск по майчинство.

Трудът на М. по срочното ѝ правоотношение не е зачетен, тъй като при издаването на оспорената заповед е взето предвид определеното на М. възнаграждение преди този период, въпреки че е повишена в държавна служба с оспорената по делото заповед. Видно от окончателните годишни оценки за изпълнението на длъжността, М., както за 2022г. така и за 2023г., е получила оценки „изключително изпълнение“ – атестационните формуляри на л. 54 - -58 и от л. 59 – 66 от делото. Като е определен с една степен по-висок ранг на М. с оспорената заповед - I (първи младши) младши, при определен до тогава – II (втори) младши, същата е повишена в държавна служба. Повишаването в държавна служба се осъществява чрез последователно преминаване в по-висок ранг или на по-висока длъжност, съгласно чл.36, ал.2 от ЗДСл, идентично и чл.25 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация. То е обвързано с оценката от изпълнението на длъжността, получена при оценяване, и с обучението и развитието на служителите в държавната администрация.

Видно от обсъденото за Л. З., която както не се спори между страните е

продължила и след преназначаването и в А. да бъде в отпуск по майчинство, както и за останалите служители, с които се извършва сравнението – Р. и С., същите не са повишени в държавна служба при преназначаването им в А., предвид, че са запазени длъжностите, ранговете и заплатите им, както са определени в МВнР, обсъдено по фактите по-горе. Също не е спорно по делото, че както М., така и останалите посочени служители – З., Р. и Р., притежават еднакво образование – магистър по право.

Следователно М., която е повишена в държавна служба при преназначаването в А. не е в еднакво положение със З., нито с Р. и С., тъй като на всички останали са определени идентични условия както по служебното им правоотношение от преди преназначаването. Или казано иначе, М., която е в различно положение в сравнение с другите служители (З., Р. и С.) към 01.02.2024г., като е взето предвид възнаграждението ѝ към 19.22.2023г., ведно с другите служители, с оспорената заповед не е зачетено правото ѝ на по-благоприятно третиране поради повишаването ѝ в държавна служба, както е предвидено в закона - чрез увеличение на възнаграждението ѝ на основание чл. 67, ал.5, т.1 ЗДСл.

2) По твърдението, на М., че е дискриминирана в сравнение с заемащите същата длъжност но по-ниската степен "старши", действително не е отчетено нивото на заеманата длъжност от М. спрямо С. и Р. при определянето на основната месечна заплата: на М. е определена в размер на 2280 лв. при основна месечна заплата на С. и Р. – 2200лв. Данните са следните:

-Р. е преназначена в А. на длъжността „старши правителствен процесуален агент“ ранг II младши, с ниво на основна месечна заплата 14, степен на основна месечна заплата 2 и основна месечна заплата 2200 лв. – видно от Заповед № 067/26.021.2024г. на гл. секретар на Министерски съвет, л. 118 от делото.

-С. е преназначен в А. на длъжността „старши правителствен процесуален агент“ ранг II младши, с ниво на основна месечна заплата 14, степен на основна месечна заплата 2 и основна месечна заплата 2200 лв. – видно от Заповед № 068/26.021.2024г. на гл. секретар на Министерски съвет, л. 120 от делото.

На първо място е видна разликата в ранговете на М. и Р. и С., които както се посочи съгласно чл.73 ЗДСл, са израз на по-висока степен на професионалната квалификация на държавния служител като съвкупност от знания и умения, необходими за качествено изпълнение на длъжността. Следователно М., на основание по-високия ранг, който ѝ е

присъден от ответника, притежава по-висока професионална квалификация в сравнение с Р. и С..

Второ, видно е и различното ниво на заеманата една и съща длъжност „правителствен процесуален агент“ и длъжности- М. заема по- високото ниво - главен, а Р. и С. – едно ниво по-ниско – старши.

Същевременно, съгласно чл.7, ал. 16 от Наредбата за прилагане на длъжностите в администрацията (НПКДА), длъжността "правителствен процесуален агент" е свързана с осъществяването на процесуално представителство на Република Б. пред съдебните институции на Европейския съюз, с осъществяването на действия, свързани с организирането и подготовката на позиция по всяко дело, по което Република Б. е страна или има правен интерес, както и на действия, свързани с изпълнението на влезлите в сила решения на съдебните институции на Европейския съюз. Длъжността се степенува в три групи, подредени в низходящ ред - съответно главен правителствен процесуален агент, старши правителствен процесуален агент и правителствен процесуален агент, като се вземат предвид обхватът и обемът на изпълняваната от тях дейност.

След като различните степени на длъжността предполагат и различие в обхвата и обема на изпълняваните дейности, то най-високата степен изпълнява най-голям обем и обхват дейности. Следователно, по арг. от чл. 7, ал.16 от НПКДА следва, че по силата на заеманата длъжност, М. изпълнява по-голям обем и обхват дейности, в сравнение с Р. и С..

Следователно, при сравнение на основната месечна заплата, както и степента на заплата, на М. от една страна, Р. и Р. от друга, разликата в размера е пренебрежимо ниска – 80 лв., също степента на основната заплата е определена на 1 – т.е. по-ниска степен на заплата.

В случая действително при сравнение на нивото на заеманата длъжност и обема от задължения и изпълняваните функции, длъжността на М. от една страна и С. и Р. от друга, възнаграждението на М. е дискриминационно по-ниско, в сравнение с възнаграждението на С. и Р., последните са третираны по-благоприятно по отношение на полагания от тях труд, минималната разлика не е оправдана с изпълняваните функции, поради което е нарушен принципа за равен труд равно заплащане.

3) М. претендира, че притежава професионален опит над минималния за заеманата длъжност, който неправилно при сравнение със З. не е зачетен. Така М. претендира, че притежава такъв 12 г. 11 м. към датата на оспорената заповед, в МВнР е назначена със Заповед № Т-343/07.05.2015г. – л. 19 от делото. За заеманата длъжност „главен правителствен процесуален агент“ по Класификатора на длъжностите в

администрацията, се изисква минимален професионален опит от 4 години, който ответникът не е оспорва, че е притежавала към датата на назначаването ѝ по служебно правоотношение. Следователно, към датата на издаване на оспорената по делото заповед, М. има професионален опит след датата на назначаването ѝ 8 г. и 6 месеца 24 дни към датата на преназначаването ѝ в А. – 01.02.2024г. Процесуалният представител на ответника – юрк. М. заяви, че не оспорва твърденията на М. за общ професионален опит – 12 години и 11 месеца, но няма акт на орган по назначаването, който признава такъв размер на професионален опит. Във всички случаи за времето от назначаването на М. по служебно правоотношение в МВнР със заповедта от дата 07.05.2015г. до датата на преназначаването ѝ, се касае за професионален опит, който надвишава с повече от 7 години минимално изисквания се такъв за заеманата длъжност. Съобразно предвиденото по чл.9, т.3 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, се следва ниво на работна заплата 3.

В тази връзка по спорния въпрос дали е приложим чл.9 НЗСДА съдът приема следното:

Както се посочи, с оспорената по делото заповед, като е определено възнаграждение на М. към датата на преназначаването ѝ – 01.02.2024г., идентично с определеното ѝ към 19.12.2022г., не е зачетен периода от време, в който същата е изпълнявала функциите на друга длъжност по срочно правоотношение – при това на по-висока длъжност от 03.01.2023г. до 31.01.2024г. началник на отдел. Посоченото до тук за обстоятелствата, относими към М. от една страна и З., Р. и С., по отношение на определените им степен на основна заплата и основна месечна заплата, сочи на извод, че същите не са в сходно положение към 01.02.2024г., но са третираны привидно еднакво, като са взети определените им възнаграждения към една и съща предходна дата, което не съответства на чл. 67, ал.4 ЗДСл – по отношение на оспорващата М. органът по назначаването – главният секретар на МС не е отчетел повишаването ѝ в длъжност. Съгласно чл. 67, ал.5 ,т.1 ЗДСл, индивидуалната основна месечна заплата може да се увеличава 1. когато служителът получи годишна оценка на изпълнението на длъжността не по-ниска от "Изпълнението отговаря напълно на изискванията". Посоченото основание е приложимо без съмнение при повишаване в длъжност на държавния служител, което се извършва въз основа на годишната оценка. Видно от чл.11, ал.1, т.1 от НЗСДА, по отношение на същата хипотеза на увеличение на индивидуалната основна месечна заплата, в ал.3 на същата разпоредба се препраща към чл.9 от същата наредба. Така съгласно чл.11,

ал.3 от НЗСДА, ако след увеличаване на индивидуалната основна месечна заплата на основанията по ал. 1, т. 1 - 5 размерът ѝ надхвърли максималния размер за определената по реда на чл. 9 степен за съответното длъжностно ниво, на служителя се определя и по-висока степен на основната месечна заплата. От посочената правна уредба се налага извода, че предвидените съотношения между професионален опит и степен на основна заплата по чл.9 НЗСДА, съставляват само гранични положения за присъждане на по-висока степен на работната заплата при увеличение на индивидуалната основна месечна заплата.

В случая тъй като към оспорващата М. към 01.02.2024г. е приложима хипотезата по чл.11, ал.1, т.1 от НЗСДА, съответно чл. 67, ал.5, т.1 ЗДСл, като основание за увеличение индивидуалната основна месечна заплата, увеличението е следвало да бъде сравнено с чл.9 от същата наредба за да се премине към по-висока степен на основна заплата.

Тълкувани чл.8 и чл.9 от НЗСДА сочат на извод, че и двете се прилагат при първоначално назначаване на държавния служител. И в двете разпоредби е употребен идентичен израз „индивидуалните основни месечни заплати на служителите, които постъпват за първи път в съответната административна структура“, разграничението между двете разпоредби е притежавания професионален опит – по чл.8 е предвидена хипотезата на притежаван минимален такъв по изискванията на Класификатора на длъжностите в администрацията, а в чл. 9 – когато притежавания такъв надвишава минималния за длъжността. Двете разпоредби се отнасят и са приложими при първоначалното постъпване на държавна служба, предвид критерия – минимален опит за длъжността. Минималният опит за заемане на длъжността се преценява и е критерии за допустимост при първоначално постъпване на държавна служба. Както се посочи, след назначаването на държавна служба, към чл.9 от НЗСДА се препраща единствено в хипотеза на увеличение на индивидуалното месечно възнаграждение по чл.11, ал.3 от същата Наредба.

Предвид всичко изложено, чл.9 НЗСДА следва да бъде съобразен при прилагането на чл.11, ал.1, т.1 вр. чал.3 от същата наредба по отношение на оспорващата М..

Преназначаването на М. в А. с оспорената заповед не съставлява пряко основание за приложението на чл. 9 НЗСДА на формално основание, но тази разпоредба е критерии по чл.67, ал.4 ЗДСл – конкретно изискването, органът по назначаването да вземе предвид и професионалния опит. Доколкото няма друга разпоредба която предвижда съотношение между професионален опит и степен на основна месечна работна заплата, то при преценката на изискването по чл.67, ал.4 ЗДСл – професионален опит,

органът по назначаването е бил задължен да съобрази предвиденото по чл.9 НЗСДА. В случая, доколкото професионалният опит на М. от 07.05.2015г. до 01.02.2024г. надвишава с повече от 7 години минималния за заемане на длъжността, то на същата е следвало да се определи действително в рамките на степен 3 на нивото на основната месечна заплата за длъжността - по арг. от чл.9, ат. 3 НЗСДА.

За пълнота следва да се посочи, че съгласно Вътрешните правила за заплатите на служителите в Администрацията на министерски съвет, в приложимата редакция, представени от ответника - л. 187 и следващите от делото, се съдържа разпоредба, различна по съдържание от предвиденото в чл. 9 от НЗСДА - така в чл.10, ал.1 от Вътрешните правила е предвидено зачитане на професионален опит, надвишаващ минималния за длъжността, идентично на предвиденото по т. 1-3 на чл. 9 НЗСДА, но по отношение на служителите, които "постъпват за първи път в администрацията на Министерски съвет", която разпоредба без всякакво съмнение е ясна и касае и случаите, когато не се постъпва за пръв път на държавна служба. В случая оспорващата постъпва за пръв път на държавна служба в А. и е следвало с оспорената заповед на основание чл. 10, т.3 от Вътрешните правила за заплатите в А. да ѝ бъде определена 3 степен на ниво на основна месечна заплата за длъжността, както и претендира.

Необосновано от ответника се твърди, че дори и да се следва да бъде присъдена трета степен на ниво на основната месечна заплата на оспорващата, то предвид правилата, за определянето на индивидуалните основни месечни заплати в средния размер - чл.10, ал.2 от Вътрешните правила за заплатите на А., възнаграждението на М. би било в по-нисък размер. Видно от разпоредбата, средният размер е минимума на възнаграждението, предвиден е и максимум - максималният размер за съответната степен.

От всичко изложено следва, че оспорената заповед в частта за определеното ниво на основна месечна заплата, не съответства на чл.67, ал.4 ЗДСл вр. чл.9, т.3 НЗСДА по критерия професионален опит, а основната месечна заплата в размер на 2282 лв., не съответства на критерия по чл. 67, ал.4 ЗДСл – за съобразяване на нивото и квалификацията на М. като главен правителствен процесуален агент в сравнение със заемащите длъжността старши правителствен процесуален агент, също така не съответства на повишаването и в държавна служба със същата заповед - по чл. 67, ал.5 т.1 ЗДСл вр. чл.11, ал.1, т.1 вр. ал. 3 и чл.9 НЗСДА. Тези изводи съдът формира въз основа на всички обсъдени обстоятелства за М. по отношение на заемана длъжност, квалификация и

професионален опит, както и фактическо изпълнение на служебни функции, и формираните изводи за сходство и различия с останалите служители по същите признаци, с които се извърши сравнението.

Основателни са и доводите на оспорващата, че

Както се посочи, съгласно чл.73 ЗЗДискр всяко лице, чиито права са засегнати от административен акт, издаден в нарушение на този или други закони, уреждащи равенство в третирането, може да го обжалва пред съда по реда на АПК. В тази хипотеза се изисква да бъде установено нарушение на ЗЗДискр или на други закони, уреждащи равенство в третирането, което нарушение е основание за отмяна на административния акт по реда на АПК. Установените изисквания, които оспорващата претендира, че са нарушени по ЗДСл и Р. споразумение за срочна работа, следва да уреждат именно въпроси, свързани със спазване на забраната по чл.14, ал.1 ЗЗДискр. Само в този случай оспорването на основание нарушение на принципа за равно третиране, ще бъде основание за отмяна на заповедта.

Забраната за всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., както и на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република Б. е страна, без съмнение има предвид и забраната по посочената разпоредба от оспорващата М. в жалбата ѝ – чл.14, ал.1 от същия закон. От своя страна разпоредбата на чл.14, ал.1 ЗЗДискр задължава работодателя да осигури равно възнаграждение за еднакъв или равностоеен труд, като критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и на трудовото изпълнение трябва да са еднакви за всички работници и служители, съгласно ал. 3 на същата разпоредба.

Чрез въведените изисквания по чл.67, ал.4 и чл.67, ал.5 ЗДСл за определяне на индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, по законоустановени критерии - нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит, както и основанията за увеличението ѝ, се постига целта за защита от дискриминация по чл.14, ал.1 ЗДСл – за равен труд равно заплащане. Допуснатото нарушение при издаването на оспорената заповед на чл.67, ал.4 и ал.5 ЗЗДСл при определяне на степен на основна месечна работна заплата и индивидуален размер на основна месечна работна заплата на М., представлява и допуснато нарушение на задължението по чл.14, ал.1 от ЗЗДискр, което са задължени да спазват и органите по назначаване на държавните служители (в този смисъл Решение №425/16.01.2025г. по адм.д. 6233/2024г. на ВАС в казус за допуснато нарушение на чл.67, ал.4

ЗДСл обосноваващ извод за нарушение на чл.14, ал.1 ЗЗДискр.).

В заключение, по въпроса за приложимост на клауза 4 от Р. споразумение за срочна работа, което се съдържа в приложение към Директива 1999/70, следва да се посочи, че забраната по посочената разпоредба е приложима и към служителите в публичната администрация, съобразно тълкуването, дадено от Съда на ЕС на разпоредбата с Решение на Съда (втори състав) от 8 септември 2011 г. по дело F. J. R. S. C-177/10, ECLI:EU:C:2011:557, т.1 и т.2 от диспозитива, а именно:

1) *Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (С.), Съюза на индустриалците в Европейската общност (U.) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) следва да се тълкуват в смисъл, че от една страна, се прилагат за срочните трудови договори и правоотношения с администрациите и другите публичноправни образувания, и от друга страна, изискват да се изключи всяка разлика в третирането между назначените за неопределено време държавни служители и временно наетите държавни служители на държава членка, които се намират в сходно положение, само защото работят по срочен договор или правоотношение, освен ако различното третиране не е оправдано от обективни причини по смисъла на член 4, точка 1 от посоченото рамково споразумение.*

2) *Клауза 4 от посоченото Рамково споразумение за срочната работа трябва да се тълкува в смисъл, че тя не допуска трудовият стаж, придобит от временно нает държавен служител в определена публична администрация, да не се взема предвид с оглед на достъпа на последния, междувременно назначен за държавен служител за неопределено време, до процедурата за вътрешно повишаване, за каквото могат да претендират единствено назначените за неопределено време държавни служители, освен ако това изключване не е оправдано от обективни причини по смисъла на точка 1 от тази клауза. Сам по себе си фактът, че временно наетият държавен служител е придобил посочения трудов стаж въз основа на срочен трудов договор или правоотношение, не представлява такава обективна причина.“*

Клауза 4 от Р. споразумение, озаглавена „Принцип на недопускане на дискриминация“, предвижда: „1. По отношение на условията за наемане на работа, работниците на срочни трудови договори не се третират по по-неблагоприятен начин спрямо работници на постоянен трудов договор, които се намират в сходно положение само защото имат срочен

договор или правоотношение, освен ако различното третиране не е оправдано от обективни причини. Клауза 3 отсъщото споразумение, предвижда:

„1. По смисъла на настоящото споразумение терминът „работник на срочен трудов договор“ означава лице, което има трудов договор или правоотношение, сключени директно между работодателя и работника, където изтичането на срока на трудовия договор или правоотношение е обусловено от обективни условия, такива като достигане на определена дата, завършване на специфична задача или настъпване на определен случай.

2. По смисъла на настоящото споразумение терминът „работник на постоянен трудов договор, който се намира в сходно положение, означава работник с трудов договор или правоотношение с неопределена продължителност в същото ведомство, ангажиран със същата или подобна работа/занятие, като се отдава дължимото внимание на квалификацията/уменията."

Обсъдените от съда норми от ЗДСл и ЗЗДискр. съдържат и способстват за спазване на забраната за дискриминация в областта на труда - във всички форми и чрез всички средства, и в този смисъл следва да се прилагат в смисъла и съдържанието, дадени на идентични разпоредби от Съда на ЕС, а както е посочено, клауза 4 от Р. решение има директен ефект и даденото тълкуване на разпоредбата - за зачитане на времето по срочен договор при последващо назначаване на постоянен договор с оглед забраната за дискриминация, е приложима и в казуса по делото. Както е посочено по-горе в мотивите на решението, от съдържанието на разпоредбите по националното право, не следва друго. В този смисъл, и на основание на клауза 4 от Р. споразумение, времето, през което оспорващата М. е заемала длъжност по срочно правоотношение, следва да бъде взето предвид - с всички благоприятни за нея последици, при издаването на процесната заповед.

Предвид на всичко изложено, жалбата е частично основателна, като : съдът следва да отхвърли оспорването в частта, в която е преназначена от длъжност "процесуален правителствен агент в МВнР" на същата длъжност в А..

Жалбата е основателна - и заповедта следва да бъде отменена в частта, в която с оспорената заповед са определени "степен на основната месечна заплата" - първоначално 1, изменена на 2, и основна месечна заплата - първоначално 2282 лв., изменена на 2537,00 лв., считано от 01.02.2024г., като съдът върне преписката на органа по назначаването главен секретар

на Министерски съвет, за издаване на нова заповед, с която съобразно дадените указания то съда по тълкуването и прилагането на закона, да определи "степен на основната месечна заплата" и основна месечна заплата, считано от 01.02.2024г. Доколкото посочените елементи на заплата на служителите в държавната администрация се определят въз основа на изискванията на закона само с акт на органа по назначаването и в определени рамки е предоставен на неговата преценка, съдът няма правомощие да определи такива - чл.173, ал.1 АПК, като на основание чл.174 АПК, съдът следва да определи и срок за издаване на акта от органа по назначаването.

На основание изложеното и чл.172,ал.1 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от Ц. И. М., с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], Заповед № Н-066/26.01.2024г. на главния секретар на Министерски съвет на Република Б., в частта за определените със заповедта за длъжността "главен правителствен процесуален агент", в Дирекция "Координация по въпросите на Европейския съюз" в Администрацията на Министерски съвет, степен на основната месечна заплата и основна месечна заплата, считано от 01.02.2024г.

ВРЪЩА делото като административна преписка главния секретар на Министерски съвет на Република Б., за определяне на степен на основната месечна заплата и основна месечна заплата на Ц. И. М., с ЕГН [ЕГН] за длъжността "главен правителствен процесуален агент", в Дирекция "Координация по въпросите на Европейския съюз" в Администрацията на Министерски съвет, считано от 01.02.2024г. съобразно изложеното от съда в мотивите на решението по тълкуване и прилагане на закона, **КАТО ОПРЕДЕЛЯ СРОК** за издаване на заповед от органа по назначаването на държавните служители в Администрацията на Министерския съвет на Република Б. - в изпълнение на решението на съда - 14-дневен от влизането му в сила.

ОТХВЪРЛЯ жалба от Ц. И. М., с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], Заповед № Н-066/26.01.2024г. на главния секретар на Министерски съвет на Република Б., в частта за длъжността, заемана в Министерство на външните работи - "главен правителствен процесуален агент", от която е преназначена в Администрацията на Министерски съвет.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

